

שקר

שקר הוא כל מה שאינו אמת ואינו מצוי במרחב הבנאלי [על המרחב הבנאלי ירחב בפרק 'חיוורון האפקטיים)]. כלומר, שקר הוא טקסט שאינו כתוב בהווה מתמשך ו/או בגוף ראשון יחיד, על כל נגזרותיו כפי שהוגדרו בפרק "אני".

טקסט שקרי הוא בלתי אפשרי: המרחב הזמני (שאינו ליניארי) של השריגה אינו כולל את הטקסט השקרי. מכאן, יוצא אפוא כי טקסט אמיתי אינו על-זמני ("על" מייצר חוץ, ואין מחוץ לשריגה) או אל-זמני ("אל" מבטל את מימד הזמן והזמן קיים, זמן של הווה מתמשך), כי אם זמני, קרי מתקיים בזמן היחיד שבאפשר. אם-כן-אמור - טקסט אמיתי הוא טקסט זמני.

שיר לוקאלי!
מה הן שורות הפ'קר?
טלי פחימה שחררה
הפחת לה שליש הפ'קר,
שורות צפורים בשמי רמלה."

כתיבה בלשון עבר
מייצרת את - "השקר"
הסנטימנטאלי" כאשר
כתיבה בלשון עתיד
מייצרת את "שקר"
הכמיהה".

לצו הלב נצבתי כמו טירון,
עף מטרטורים אבל רעב:
יודע, כך אסור להתאהב
אבל שוב מאבד את הצפון."

שני שירי שקר

"שנה עברה עד שהזכרון
כמו אלקימאי, זקן אך עוד תאב,
המיר לגעגוע את שירי הפאב -
ושוב קולך צלצל בטלפון.

הדימוי
הוא
תוצר של
ה"אני"

(מאיר ויזלטיר - קטע מתוך "3 בינואר 2007")

(אמיר אור - קטע מתוך "מועד גימ"ל", 'טיים אאוט' ת"א, גיליון 276, עמ' 46 - ניקוד חלקי במקור)

סינגולאריות

(על האפקט הבנאלי יפורט בפרק 'חיוורון האפקטיים') בשריגה, יכולים להיות מקושרים לצורך מבט בוחן שיעמוד על סינגולאריות הטקסט ו/או חיוורון האפקט.

סינגולאריות תוכנית/סמנטית

כפי שצוין בפרק 'האמת', כדי שתתקיים אמת יש צורך ביישומם של ארבעת התנאים הבאים:

(א)+(ב)+(ג)

הווה מתמשך

היעדרות/התרחבות ה"אני"

א-לוקאליות

(ד) סינגולאריות

בפרק זה נעמוד על טיבו של התנאי הרביעי.

הסינגולאריות היא הופעה יחידאית, חד פעמית, אינה ניתנת לחזרה ועם זאת, בהיותה מתקיימת בהווה מתמשך, הרי היא מתקיימת תמיד. על פני השריגה קיימות אינספור נקודות סינגולאריות, כל אחת מהן מקיימת איכויות בלתי ניתנות להגדרה על-ידי כלל, בסכמה או בתבנית, אלא אם נניח מצב פרדוקסאלי של כלל-פרטי.

מרחב האמת בו מתקיימות הנקודות הסינגולאריות הוא טווח הטעם (על מושג טווח הטעם ירחב בפרק 'טווח הטעם'). מדוע בכלל מוגדרת האמת בשריגה דרך הסינגולאריות? ראשית, רצינו להימנע ממודלים דיכוטומיים או בינאריים, במיוחד כאלו הדורשים חוץ בלתי-אנושי. שנית, רצינו להימנע מייסוד היררכיות המושתתות על טעם אישי ועל יחסי כוח בין סובייקטים. שלישית, מכיוון שהשריגה מורכבת מטקסטים (שהרי אין מחוץ לשפה, קרי מחוץ לשריגה) וטקסטים מקיימים איכות יחידאית שאינה ניתנת להכפפה לכלל או לסכמה אנתרופולוגית, סוציולוגית, מגדרית, מזרחית, פוליטית וכו', הרי שבמרחב אי היתכנותם של אלו האחרונים - האפשרות היחידה לבחינת ולאימות טקסטים היא האפשרות הסינגולארית של ההווה.

כיצד נבחין בין נקודה סינגולארית לנקודה שאינה כזאת? השריגה, בהיותה מרחב של הווה מתמשך, מקיימת באורה נצחי את כל הטקסטים (האמיתיים והבנאליים) כולם, במעין מאגר, שאינו מאגר זיכרון כי אם מאגר בעל נגישות תמידית וזהה לכל מרכיביו. אי לכך, כל נקודה ואפקט

סינגולאריות צורנית/אי-תבניתיות

לא די בהיותה של נקודה סינגולארית יחידאית מבחינה תוכנית/סמנטית, היא גם מחויבת ביחידאיות צורנית. אי-יחידאיות צורנית מתבטאת בתבניתיות. לתבניתיות מספר הופעות, כפי שיודגם להלן:

"יד אחת בוחשת פרויב" "על האבן ספין משפכת
יד אחת מחיגת אהבה" ולשיכון וצחוקן אין סוף.
יד אחת מחשטת פאף" בשיכון וצחוקן נשלכת
יד אחת מוחצת פף" שריקת רוח מהיר מחוף.
יד אחת אוחזת בצט" "

תבניתיות ריתמית

שיר תבניתי

(נתן אלטרמן - קטע מתוך "אבן משחזת", 'עיר היונה' עמ' 217)

(אגי משעול - קטע מתוך "יד אחת", 'קורים דברים' עמ' 45)

הסינגולאריות מבטלת כל אפשרות לחזרתיות; חזרה, הכפלה או העתק יכולים להתקיים בשריגה אך ורק בכישלונם היחסי, קרי בהופעה כאפקטים חיוורים (ע"ע פרפראזה, הומאז', ציטטה). כל קיום סינגולארי בהוויית השריגה הוא חד פעמי.

מדוע הנקודה הסינגולארית, משמע האמת, עדיפה? ובכן, במסגרת השריגה - היא היחידה האפשרית.

טווח הטעם

טווח הטעם הוא המרחב בו מתקיימים טקסטים אמיתיים, כלומר, בו צפות נקודות סינגולאריות. טווח הטעם הוא מוגבל מטבעו, משמע-כל נקודה הכלולה בו עומדת בארבעת התנאים שפורטו בפרק 'סינגולאריות'. עם זאת, הרדוקציה הטקסטואלית המוחלטת היא בלתי אפשרית. כל טקסט מותר אחריו מעין שובל, שארית שאינה ניתנת להכחדה לכדי רשימת תנאים סדורה. אי לכך נותר מרווח, תווך (גמיש לאינסוף) בו מתקיימת אמת מגוונת אך מוגבלת, צבעונית אך בתוך קשת ידועה ומוגדרת, זה הוא טווח הטעם.